ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Η. Β. GARLING

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα καὶ τὰ πιὸ μυστηριώδη περιστατικά, τῆς ζωῆς μου.

Κάποτε—ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε πολλὰ χρόνια—εἶχα πάει στὸ Χάρτφορτσερ, νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ φιλική μου οἰκογένεια, ποὺ εἶχε κεῖ μιὰ ὡραία ἰδιόκτητη ἔπαυλη τὸ «Φλάμστεντ Λότζ» ὅπως τὴν ἔλεγαν καὶ ἡ ὁποία ἀπεῖχε ἀπ' τὸ Λονδῖνο ὡς εἰκοσιπέντε μίλλια.

Ἡ φιλική μου αὐτὴ οἰκογένεια εἶχε προσφερθῆ νὰ μὲ φιλοξενήση στὴν ἔπαυλή της καὶ πῆγα μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μείνω καμμιὰ δεκαριὰ μέρες.

Προτοῦ ὅμως φύγω γιὰ τὸ Χάρτφορτσερ, ἐπῆγα ν' ἀποχαιρετήσω τὸ θεῖο μου Χάρρισσον, ὁ ὁποῖος ἦτανε παπᾶς καὶ ἔμενε σ' ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Βάντσβορθ, μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν πεθερά του. Παιδιὰ δὲν εἶχε ὁ θεῖος μου. Εἶχε ὅμως ἐμένα σὰν παιδί του. Μ' ἀγαποῦσε πάρα πολύ, κι' ἤθελε νὰ πηγαίνω νὰ μὲ βλέπη συχνά.

Ἀφοῦ τὸν ἀποχαιρέτησα, πῆρα τὸ τραῖνο καὶ ὕστερ' ἀπὸ δύο ὧρες βρισκόμουν στὸ «Φλάμστεντ Λότζ» ὅπου οἱ φίλοι μου μὲ ὑποδέχτηκαν ἐγκάρδια. Στὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς διαμονῆς μου ἐκεῖ δὲν συνέβη τίποτε ἔκτακτο. Ζούσαμε ἥσυχα, κανονικὰ ὅπως ζοῦν οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐξοχή.

Μόνο τὸ μεσημέρι τρώγαμε συνήθως λίγο ἀργά, γιατὶ ὁ φίλος μου ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε ἦτανε πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὶς δουλειές του καὶ πάντα ἀργοῦσε νὰ γυρίση.

Τὴν ἡμέρα ποὺ συνέβησαν τὰ παράδοξα πράμματα ποὺ θ' ἀκούσετε, σηκωθήκαμε ἀπ' τὸ τραπέζι στὶς δύο. Ὁ καιρὸς ἦτανε πολὺ ὡραῖος ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμμα, καὶ θέλησα μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ κάνω ἕνα μικρὸ περίπατο. Ἄφησα λοιπὸν τὸ φίλο μου καὶ τοὺς ἄλλους στὸ σπίτι, καὶ βγῆκα ἔξω. Πέρασα τὸ μεγάλο κῆπο ποὺ ἀπλωνόταν μπροστὰ στὴν κομψὴ βίλλα καὶ ποὺ τὴν ἐχώριζε ἀπ' τὸ δημόσιο δρόμο, ἄνοιξα τὴν βαρειὰ καγκελένια ἐξώπορτα τοῦ κήπου καὶ πῆρα τὸ μεγάλο δημόσιο δρόμο.

Ὁ καιρὸς ἦταν τόσο γλυκός, τόσο εὐχάριστος, ποὺ αἰσθανόμουν ἡδονὴ νὰ περπατῶ κι' ἀπμιακρύνθηκα ἀρκετὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Βάδιζα πάντα στὸ δημόσιο δρόμο... Σὲ λίγο, εἶχα ἀφήσει πίσω μου καὶ τὰ τελευταῖα σπίτια τοῦ Χάρτφορτσερ, καὶ προχωροῦσα στὴν ἐξοχή.

Τραβῶντας ἔτσι ἔφτασα σ' ἕνα ἀνοιχτὸ μέρος, ὅπου ὁ δρόμος γίνοταν ὁλόϊσιος. Ἀπὸ κεῖ, σὲ ἀπόσταση τρακόσιων μέτρων ἀπὸ μένα φαινόταν ἕνα πανδοχεῖο. Καμμιὰ ἑκατοστὴ πάλι μέτρα μπροστά μου, περπατοῦσαν δυὸ χωριάτες.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἀπότομα, ἕνα μαῦρο πρᾶμμα ὀρθώθηκε ἄξαφνα μπροστά μου...Ἕνας παράξενος μαῦρος ὄγκος, ψηλὸς καὶ μὲ ἀκαθόριστο σχῆμα, μοῦφαξε τὸ δρόμο σὲ μιὰ ἀπόσταση δυὸ βημάτων. Τὸ τί αἰσθάνθηκα αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ περιγράψω...Στὴν ἀρχή, μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ καταλάβω τί ἦταν αὐτὸ τὸ πρᾶμμα. Ὅσο τὸ κτυποῦσα ὅμως, τὸ μαῦρο αὐτὸ πρᾶμμα ἄρχιζε νὰ διαγράφεται καθαρότερα μπροστά μου. Εἶδα τότε πὼς ἦταν ἄνθρωπος...Ἕνας ἄνθρωπος ψηλός, ντυμένος μαῦρα...Ναί, φοροῦσε μακριὰ μαῦρα ράσα...Ἦταν ἕνας παπᾶς...Θεὲ καὶ Κύριε! Ἦταν ὁ Χάρρισσον, ὁ θεῖος μου ..Μοῦ φάνηκε τότε πὼς ὁ οὐρανὸς σκοτείνιασε ἀπάν' ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Συνῆλθα ὅμως γρήγορα καὶ κύτταξα τὸ φάντασμα ποὺ ὀρθωνόταν μπροστά μου...Εἶδα τότε τὸ θεῖο μου νὰ κουνάη τὰ χείλη του, σὰν νὰ ψιθύριζε κάτι. Φωνὴ ὅμως δὲν ἄκουσα νὰ βγῆ ἀπ' τὸ στόμα του.

Ὁ θεῖος μου μὲ κυττοῦσε περίλυπος, καὶ στὰ μάτια του φαινότανε μιὰ ἀνέκφραστη λύπη. Τρομαγμένος ἔκανα μερικὰ βήματα πίσω καὶ στάθηκα. Ἡ ὀπτασία αὐτὴ ἔμεινε μπροστά μου μερικὰ δευτερόλεπτα..."Επειτα, σιγά—σιγά, ἄρχισε νὰ σβύνη. "Εγινε σὲ λίγο διάφανη, κι' ἔπειτα χάθηκε ἐντελῶς...

Ὅσο γιὰ μένα, ἔμεινα καρφωμένος,ἀκίνητος, στὸν τόπο ποὺ εἶχα σταθεῖ. Καὶ τότε, ὅταν τὸ φάντασμα ποὺ μοῦχε παρουσιαστεῖ χάθηκε πειὰ ἀπὸ μπροστά μου κι' ἔμεινα μόνος στὸν ἔρημο δρόμο, μ' ἔπιασε ἕνας τρόμος ἀπερίγραπτος, ἕνας τρόμος ποὺ ὅσο ἔβλεπα τὸ φάντασμα δὲν τὸν εἶχα αἰσθανθεῖ...

Ἔννοιωσα τὸ αἷμα νὰ παγώνη μέσα στὶς φλέβες μου, τὰ πόδια μου νὰ τρέμουν, τὰ γόνατά μου νὰ λυγίζουν...Ποτέ μου ἄλλοτε δὲν εἶχα αἰσθανθεῖ τέτοιο φόβο..."Ηταν ἕνα πρᾶμμα ἀλλόκοτο...

Σὲ λίγο ὅμως μοῦ πέρασε. Καὶ κίνησα τότε νὰ γυρίσω στὸ σπίτι μὴν ξέροντας τί νὰ ὑποθέσω...

Σὲ μιὰ ὥρα, ἤμουν ἐκεῖ. Φαινόμουν ὠχρὸς καὶ ταραγμένος. Οἱ φίλοι μου τὸ πρόσεξαν καὶ μὲ ρώτησαν μήπως εἶχα τίποτα...Τοὺς καθησύχασα, τοὺς εἶπα πὼς ἤμουν θαυμάσια στὴν ὑγεία μου, κι' ὅταν μ' ἐρώτησαν πῶς πῆγε ὁ περίπατός μου, τοὺς εἶπα «ὡραῖα». Ἐθεώρησα καλύτερο νὰ μὴν ἀναφέρω τίποτα γιὰ τὸ παράξενο περιστατικὸ ποὺ μοῦχε συμβεῖ...

Τὸ βράδυ ὅμως, κατὰ τὶς ἕντεκα, συνέβη στὸ σπίτι κάτι ἄλλο, ἐξ ἴσου παράδοξο μὲ κεῖνο ποὺ μοῦχε συμβεῖ τὸ ἀπόγευμα.

Σᾶς εἶπα παραπάνω πὼς τὸ ἐξοχικὸ σπίτι ὅπου μὲ φιλοξενοῦσαν ἦτανε χτισμένο κοντὰ στὸ δημόσιο δρόμο ποὺ περνάει ἀπ' τὸ Χάρτφορτσερ, στὴ μέση ἑνὸς μεγάλου κήπου.

Τὰ γειτονικὰ σπίτια θ' ἀπεῖχαν ἀπ' αὐτὸ ὡς διακόσια μέτρα. Τὸν κῆπο τὸν ἐχώριζε ἀπ' τὰ γύρω χωράφια ἕνας φράχτης ἀπὸ σιδερένια κάγκελα, ὡς δυόμισυ μέτρα ψηλός. Τὴν ὥρα ποὺ βράδυαζε, οἱ φίλοι μου συνήθιζαν νὰ κλείουν τὶς πόρτες. Ἔτσι ἔγινε καὶ κεῖνο τὸ βράδυ. Μέσα στὸν κῆπο, ἕνας ὁλόϊσιος δρομάκος, μὲ βοτσαλάκια στρωμένος, ὁδηγοῦσε ἀπ' τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ ὡς τὴν καγκελένια πόρτα ποὺβγαζε στὸ δρόμο.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν ἥσυχη. Ἦταν ἀδύνατο νὰ πλησιάση κανεὶς ἀπ' ἔξω τὸ σπίτι χωρὶς ν' ἀκουστῆ.

Ἔπειτα ἦτανε σιὸ περιβόλι κι' ὁ σκύλλος, ἕνα μεγάλο καὶ ἄγριο μπολντώκ. Καὶ μέσ' στὸ σπίτι εἴχαμε καὶ ἕν' ἄλλο σκυλλάκι, ποὺ γαύγιζε μόλις ἄκουγε τὸν παραμικρὸ κρότο.

Ἡ ὥρα ἦτανε περασμένη. Πλησίαζαν μεσάνυχτα. Καθόμαστε ὅλοι στὴν τραπεζαρία καὶ κυττάζαμε μερικὲς παληὲς χαλκογραφίες. Σὲ λίγο θὰ πέφταμε νὰ κοιμηθοῦμε. Οἱ ὑπηρέτριες εἴχανε πέσει πρὸ μισῆς ὥρας...

Ἄξαφνα, χωρὶς νὰ προηγηθῆ κανένας ἄλλος κρότος, οὔτε ὁ παραμικρός, ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν ἐξώπορτα...Χτυπήματα ἄγρια, χτυπήματα δυνατά...

Ξαφνιαστήκαμε, καὶ βρεθήκαμε ἀμέσως ὅλοι ὀρθοί. Ποιὸς νᾶτανε τέτοια ὥρα;

Ἀμέσως σχεδόν, τὰ χτυπήματα ἔπαψαν. Πήγαμε τότε, ἀνοίξαμε τὴν πόρτα, καὶ κυττάξαμε ἔξω στὸν κῆπο. Τίποτα...Δὲν εἴδαμε κανέναν... Δὲν ἀκούσαμε τίποτα...Καί, παράξενο πρᾶμμα, τὸ μπουλντώκ ποὺ ἦτανε στὸν κῆπο δὲν ἐγαύγισε οὔτε μιὰ φορά. Καὶ τὸ μικρὸ σκυλλάκι ποὺ ἦτανε μέσ' στὸ σπίτι καὶ ποὺ γαύγιζε ἅμα ἄκουγε τὸν παραμικρότερο κρότο, πῆγε καὶ κρύφτηκε κάτ' ἀπ' τὸν καναπέ, οὐρλιάζοντας σιγὰ-σιγὰ καὶ φοβισμένα. Ἕνας φόβος παράξενος μᾶς ἔπιασε ὅλους. Ἐγώ, μπορῶ νὰ καυχηθῶ, φάνηκα ψυχραιμότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους. Καὶ μὲ δυσκολία πολλὴ κατώρθωσα νὰ πείσω τοὺς ἄλλους νὰ πᾶν νὰ κοιμηθοῦν.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ ὕπνος ἄργησε πολὺ νὰ μὲ πάρη. Στὸ κρεββάτι μου στριφογύριζα ἀνήσυχα καὶ ρωτιόμουνα τί τάχα νὰ ἐσήμαιναν τὰ μυστηριώδη αὐτὰ φαινόμενα....

Κυττάζαμε μερικὲς παληὲς χαλκογραφίες

— Μήπως ἄραγε, σκέφτηκα, ἔχουν καμμιὰ σχέση αὐτὰ μὲ τὴ μυστηριώδη ἐμφάνιση τοῦ θείου μου τὸ μεσημέρι;

Ἔμεινα στὴν ἐξοχὴ δυὸ μέρες ἀκόμα. Ἔπειτα πῆρα τὸ τραῖνο καὶ γύρισα στὸ Λονδῖνο. Τὸ πρωΐ, στὴν συνειθισμένη μου ὥρα, βρισκόμουνα στὸ γραφεῖο μου. Ἕνας ὑπάλληλος, μόλις μὲ εἶδε, ἦρθε καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἕνας κύριος ἦρθε καὶ σᾶς ζήτησε δυὸ φορὲς στὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας. Εἶπε πὼς εἶν' ἀνάγκη νὰ σᾶς δῆ, καὶ πὼς θἀρθῆ πάλι σήμερα.

Σὲ μιὰ ὥρα, ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε ἔρθει. Ἦταν ὁ κύριος Τσάντβικ, στενὸς φίλος τοῦ θείου μου τοῦ παπᾶ, οἰκογενειακός μας φίλος. Εἶχε ἔρθει νὰ μοῦ ἀναγγείλη νέα θλιβερά....

— Μία τρομερὰ ἐπιδημία χολέρας, μοῦ εἶπε, θέρισε τοὺς κατοίκους τῆς συνοικίας Βάντσβορθ, ὅπου ἔμενε καὶ ὁ θεῖος σου. Ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν Χάρισσον, δὲν ἔμεινε οὔτε ἕνας. Πρώτη προσεβλήθη ἡ ὑπηρέτρια, τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς. Πέθανε σὲ λίγες ὧρες. Ἡ κυρία Χάρρισσον προσεβλήθη τὸ πρωΐ τοῦ Σαββάτου, καὶ πέθανε κι' αὐτή. Ἡ μητέρα της ἔπαθε κι' αὐτή, καὶ πέθανε τὴν Κυριακὴ τὸ μεσημέρι. Ἀρρώστησε καὶ ἡ μαγείρισσα, ἀλλὰ σώθηκε, ὡς ἐκ θαύματος. Ὁ ἴδιος ὁ Χάρρισσον ἔπεσε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς. Καταλάβαινε πὼς θὰ πέθαινε, καὶ μᾶς ἔλεγε ὁλόενα πὼς ἤθελε νὰ σὲ δῆ. Θέλαμε νὰ στείλουμε νὰ σὲ φωνάξουμε, μὰ κανεὶς δὲν ἤξερε ποῦ εἶχες πάει. Τώρα, ἂν θέλης νὰ τὸν προφτάσουμε, νὰ πάρουμε ἕνα ἁμάξι καὶ νὰ πᾶμε ἀμέσως....

Φώναξα τότε ἕναν ἁμαξᾶ, καὶ φύγαμε στὴ στιγμή. Μὰ σὰν

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ ΜΟΡΩ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

ΙΑ φορά κ' ἕναν καιρό, μιὰ μικρὴ κρεολὴ ἀπὸ τή Μαρτινίκα, ποὺ λεγότανε Ρόζα, ἀνέβηκε σ' ἕνα καράβι μαζὶ μὲ τὴ γρηᾶ θεία της, τὴ μόνη ποὺ εἶχε στὸν κόσμο πεντάρφανη καθὼς ἦταν, γιὰ νὰ πάη στή Γαλλία. Πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ, σκαρφάλωνε στίς ἀνεμόσκαλες κι' ὁ γέρω-Χέλλος τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ κάτω, ἕτοιμος νὰ τὴν ἁρπάξη μὲ τὰ ροζιασμένα του χέρια, ἂν τύχαινε καὶ στραβοπατοῦσε κάπου κ' ἔπεφτε.

Μιὰ μέρα, ἡ μικρὴ κρεολὴ διηγήθηκε κι' αὐτὴ τὴν ἱστορία της στὸν καπετάνιο. Ἦταν μιὰ ἱστοριοῦλα, μικρὴ σὰν καὶ τὴν ἴδια, μὰ εἶχε καὶ τὸ μυστικό της. Μιὰ μάγισσα τῆς πατρίδας της, ἐκεῖ κάτω ποὺ καίει ὁ ἥλιος, τῆς εἶχε πῆ κάποτε κάποια λόγια προφητικά.

— Καλὴ μου μικρή, τῆς εἶχε πῆ ἡ μάγισσα, Ρόζα σὲ λένε καὶ τριαντάφυλλο εἶσαι... Μὰ θὰ γίνῃς δυστυχισμένη! Ἔπειτα βασίλισσα στὸ θρόνο θ' ἀνέβῃς κ' ἔπειτα μιὰ ἄγρια φουρτοῦνα θὰ σ' ἁρπάξη καὶ τὰ ὡραῖα σου ματάκια θὰ κλείσουν γιὰ πάντα!

Ὁ γέρω-καπετάνιος, μόλις ἄκουσε τὴν ἱστορία αὐτή, ἐγέλασε καὶ εἶπε στὴ μικρὴ του φίλη:

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρή μου, ἡ μάγισσες λένε ὅ,τι θέλουν. Μὴν τὶς ἀκοῦς. Παῖζε καὶ γέλα ὅπως γελᾶς καὶ μὴ σὲ μέλλει.

***

Ἡ Ρόζα εἶχε τὴν ἡλικία στὴν ὁποία ἡ νέες παίζουν καὶ γελοῦν ξέγνοιαστα. Καὶ δὲν ἔπαψε νὰ παίζη, νὰ γελάη, νὰ χορεύη. Μέρες καὶ βδομάδες ἐπέρασαν καὶ ἡ μικρὴ κρεολὴ ἐξακολουθοῦσε τὰ γέλια καὶ τὴ χαρά. Ὥσπου στὸ τέλος ἐτρύπησαν τὰ παπούτσια της καὶ τὰ δάχτυλά της βγῆκαν ἔξω σὰν ποντικιάκια!...

Τὶ νὰ κάνη τώρα ἡ μικρὴ Ρόζα. Ἀναγκάσθηκε νὰ καθήση πλάϊ στὴ θεία της, κρύβοντας τὰ πόδια της κάτω ἀπ' τὸ μακρὺ φουστάνι τῆς γρηᾶς. Ἤθελε νὰ τρέξη, νὰ πηδήση, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνη βῆμα. Καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ κλαίη λυπημένη.

Ὁ γέρω-καπετάνιος, ποὺ δὲν ἔβλεπε πειὰ τὰ παιχνίδια τῆς μικρῆς, ἐσηκώθη καὶ πῆγε κοντά της. Καὶ σὰν ἔμαθε τὶ συμβαίνει, φώναξε:

— Ἀ! καὶ τὶ πειράζει τάχα ἂν γυρίζης μὲ τὰ ὡραῖα αὐτὰ ποδαράκια σου γυμνά, μικρὴ μου Ρόζα;

Μὰ ἡ μικρὴ δὲν ἤθελε νὰ δεῖξη στὸν κόσμο τὰ ρόδινα κομψὰ πόδια της. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίη. Καὶ ὁ γέρω-καπετάνιος ἦταν στενοχωρημένος καὶ μασσοῦσε τὸν καπνὸ του κ' ἔξυνε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ σκεφθῆ.

— Ἕνα κομμάτι πετσί... συλλογιζότανε ὁ γέρω-Χέλλος, δίνω μὲ χαρὰ τὴν πίπα μου γιὰ ἕνα κομμάτι πετσί...

Γύριζε λοιπὸν σκυφτὸς καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνη παντοῦ γιὰ νὰ βρῆ αὐτὸ ποὺ χρειαζότανε. Κάτι δηλαδὴ ποὺ νὰ μποροῦσε νὰ σκεπάση, ὅπως τὰ παπούτσια, τὰ πόδια τῆς ἀγαπημένης του μικρῆς.

Ἄξαφνα, βαθειά, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ἀμπαριοῦ, βρῆκε μιὰ παλιὰ στρατιωτικὴ μπότα, τὴν πῆρε χαρούμενος, τὴν ἐμούσκεψε, ἔκοψε, ἔραψε κ' ἔφτιαξε κάτι παράξενα πατούμενα, κάτι παπούτσια ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πῆ παπούτσια κανείς, μὰ ποὺ ὡστόσο μοιάζαν μὲ παπούτσια.

Ἔτρεξε τότε θριαμβευτικὰ στὴ φίλη του, τή Ρόζα. Ἐκείνη ἔβγαλε μιὰ μικρὴ χαρούμενη κραυγή, σὰν εἶδε τὶ τῆς πήγαινε. Φόρεσε ἀμέσως τὰ χοντροπάπουτσα καὶ ξανάρχισε τὸ χορὸ καὶ τὰ πηδήματα...

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες διέκριναν ξηρά. Ἔπειτα τὸ καράβι μπῆκε στὸ λιμάνι καὶ ὁ γέρω-καπετάνιος ἀποχωρίσθηκε συγκινημένος βαθειά, τὴ μικρὴ του Ρόζα.

— Ὦ! εἶπε ἐκείνη, θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντα, πάντα, ἀγαπημένε γέρω-Χέλλο. Καὶ τὰ παπούτσια ποὺ μοῦδωσες θὰ τὰ κρατήσω γιὰ ἐνθύμιο.

Ὁ καπετάνιος ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

— Πᾶς στὸ Παρίσι, μικρὴ μου Ρόζα, τῆς εἶπε. Εἶνε τόσο τρελλὴ ἐκεῖ ἡ ζωή! Θὰ βρῆς ἄλλους πολλοὺς φίλους καὶ θὰ ξεχάσης τὸ γέρω-Χέλλο...

— Ὦ! ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ καὶ πήδησε στὴ στεριά.

Πάνω ἀπὸ τὸ καράβι ὁ γέρω-καπετάνιος κουνοῦσε ἀκόμα τὸ μαντῆλι του καὶ τὰ μάτια του ἦταν δακρυσμένα...

***

Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε καὶ ὁ πλοίαρχος ποὺ ἔκανε πάντα μακρυνὰ ταξείδια δὲν ξανᾶδε τὴ Ρόζα. Ὁ Ναπολέων ἦταν αὐτοκράτωρ τῆς Γαλλίας καὶ ἡ Ἰωσηφίνα μιὰ ἄτυχη καὶ θλιμένη βασίλισσα. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἄνδρα της, τὸν αὐτοκράτορα, μὰ ἐκεῖνος γιὰ τὴν ἀγάπη της δὲν τῆς ἐχάριζε παρὰ πίκρες μονάχα....

Μιὰ μέρα μερικὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ ἐπρόκειτο νὰ χορέψουν στὸ παλάτι γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν αὐτοκράτορα, καὶ παρουσιάσθηκαν στὴ βασίλισσα τὴν Ἰωσηφίνα.

Ἐκείνη ἦταν μέσα στὰ μετάξια καὶ στὴν πολυτέλεια. Τὰ ἁπλοϊκὰ κορίτσια ἐθαύμαζαν θαμπωμένα τή βασιλικὴ χλιδή. Καὶ τὸ νεώτερο ἀπ' ὅλα δέν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ.

— Ἀ! Μεγαλειοτάτη, πόσο εἴσαστε εὐτυχισμένη! τῆς εἶπε.

— Εὐτυχισμένη; ἔκανε ἡ βασίλισσα καὶ γύρισε ἀμέσως τὸ πρόσωπό της.

Στὰ ὡραῖα θλιμένα της μάτια εἶχε λάμψει ἕνα μαργαριταρένιο δάκρυ, σὰν τὴν πρωϊνὴ δροσιά....

Ἔπειτα ὅμως σηκώθηκε.

— Ἐλᾶτε, παιδιά μου, εἶπε. Ἐλᾶτε νὰ διαλέξετε τὰ κουστούμια ποὺ θὰ φορέσετε γιὰ τὸ χορό σας.

Καὶ τὸ εὔθυμο μελισσολόϊ τῶν κοριτσιῶν ἐπέρασε στὴν γκαρδαρόμπα τῆς βασίλισσας. Πόσα ὡραῖα πράγματα δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα! Σάλια ἀπὸ τὴν Ἰσπανία, πέπλα ποὺ φοροῦν ἡ ὀδαλίσκες στὰ χαρέμια τοῦ Σουλτάνου, φουστάνια γιὰ μαντόνες, μετάξια, βελοῦδα....

— Πᾶρτε, παιδιά μου, εἶπε ἡ καλὴ βασίλισσα. Πᾶρτε ὅ,τι σᾶς ἀρέσει ἀπὸ δῶ μέσα. Ἕνα μονάχα μὴ μοῦ πάρετε. Εἶνε πολύτιμο, εἶνε ἱερὸ καὶ τὸ κρατῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἡ περιέργεια ἔλαμψε τότε στὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν. Τὶ νἆταν αὐτὸ τὸ τόσο ὡραῖο καὶ ἀκριβὸ στολίδι, πιὸ ὡραῖο καὶ πιὸ ἀκριβὸ ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔβλεπαν θαμπωμένα μπροσιά τους;

— Μποροῦμε νὰ τὸ ἰδοῦμε τοὐλάχιστο, Μεγαλειοτάτη; ἐτόλμησε νὰ πῆ ἡ μικρότερη, ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ ἀπ τὴν περιέργειά της. Τὶ νἆτανε ἄραγε; Κανένα φουστάνι ποὺ εἶχε ἐπάνω ζωγραφισμένο τὸν ἥλιο μὲ τὸ φεγγάρι; Κανένα αὐγὸ τῆς Ἀραβίας ἀπὸ διαμάντι, μέσα στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἰδῆ κανεὶς ὅ,τι θελήσει; Κανένα πέπλο μάγισσας ἢ καμμιὰ βεντάγια ἀπὸ τὴν Ἀλάμπρα, τὸ μυθικὸ παλάτι τῆς Ἰσπανίας;

— Ὦ! δεῖξεμάς το, Μεγαλειοτάτη...ἐφώναξαν ὅλα μαζὶ τὰ κορίτσια τοῦ λαοῦ.

— Πολὺ καλά, εἶπε ἡ βασίλισσα, ἀφοῦ τὸ θέλετε τόσο...

Καὶ ἔψαξε στὸ βάθος μιᾶς ντουλάπας, καὶ δὲν ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ οὔτε ἀραβικὰ πέπλα, οὔτε σπανιόλικα σάλια. Παρὰ μονάχα τὰ χοντροκομένα ἐκεῖνα παπούτσια, τὰ γνώριμά μας, ποὺ πρὶν ἀπὸ χρόνια εἶχε δωρήσει ἡ μικρὴ Ρόζα ὁ ἀγαθὸς καπετάνιος....

Γιατὶ ἡ Ἰωσηφίνα, ἡ γυναίκα ἡ ἄτυχη τοῦ Ναπολέοντος, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ μικρὴ κρεολή!....

***

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα κ' ἔξαφνα μιὰ μεγάλη φουρτοῦνα ξέσπασε στὴν Εὐρώπη ὁλόκληρη. Ἡ Ρωσσία ἦταν γεμάτη χιόνια, ὁ βοριᾶς φυσοῦσε παγερός, καὶ οἱ στρατοὶ τοῦ Ναπολέοντος ὑποχωροῦσαν, καὶ τὸ ἄστρο τοῦ αὐτοκράτορος ἔγερνε στὴ δύση του.

Ἡ προφητεία τῆς μάγισσας ἐπαλήθευε:

— Καλή μου μικρή, τῆς εἶχε πεῖ, Ρόζα λέγεσαι καὶ τριαντάφυλλο εἶσαι....Δυστυχισμένη θὰ γίνῃς...Ἔπειτα βασίλισσα στὸ θρόνο θ' ἀνέβῃς, κ' ἔπειτα μιὰ φουρτοῦνα καί...Ἔτσι κ' ἔγινε. Τὰ ὡραῖα μάτια τῆς ἄτυχης Ἰωσηφινας ἔκλεισαν θλιμένα, μέσα στὴ μπόρα, γιὰ πάντα...γιὰ πάντα!...

Ἡγίσιππος Μορῶ

φτάσαμε, ἦταν ἀργά. Ὁ θεῖος μου δὲ ζοῦσε πειά....

— Πότε μὲ ζητοῦσε ὁ θεῖος μου; ρώτησα τὸν Τσάνβικ.

— Τὴν Δευτέρα τὸ μεσημέρι, μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φίλος μου.

Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ τὸν εἶχα δῆ μπροστά μου, στὸ δημόσιο δρόμο τοῦ Χάρτφορτσερ....

Ὅσο γιὰ τὰ μυστηρώδη χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς μοναχικῆς βίλλας τοῦ θείου μου,δὲν ξέρω τί ἦταν, ἔχω ὅμως τὴν πεποίθηση πὼς εἶχανε κι' αὐτὰ κάποια σχέση μὲ τὴν ὀπτασία ποὺχα δεῖ τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο στὸ δρόμο, καὶ μὲ τὴν τραγωδία ποὺ διεδραματίζετο τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ σπίτι τοῦ θείου μου, στὸ Λονδῖνο...

ΤΑ ΚΕΡΙΑ

ΚΑΙ Ο ΚΑΝΔΗΛΑΝΑΦΤΗΣ

— Ἔσβυσες ὅλα τὰ κεριά; ρώτησε ὁ ἐπίτροπος μιᾶς ἐκκλησίας τὸν κανδηλανάφτη, ὅταν βράδυασε.

— Τᾶσβυσα, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ κανδηλανάφτης—θαῦμα ἠλιθιότητος—μὰ δὲν θυμᾶμαι καὶ καλά.

— Πήγαινε λοιπὸν νὰ δῆς μήπως ἄφησες κανένα ἀναμμένο.

Τότε ὁ κανδηλανάφτης—θαῦμα ἠλιθιότητος, ἐπαναλαμβάνομεν—μπῆκε στὴν ἐκκλησία καὶ ἄναψε ἕνα κερὶ γιὰ νὰ δῆ ἂν ὅλα τὰ κεριὰ ἤτανε σβυσμένα!...